

Sygn. akt I 1 C 1497/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) S.A. w G.**

przeciwko: **A. L.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) S.A. w G. na rzecz pozwanej A. L. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. L. kwoty 7.931,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 października 2015 r. oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż na podstawie zawartej przez pozwaną umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczał stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w przedmiotowej umowie oraz że w związku z wykonywaniem usługi strona powodowa wystawiła pozwanej 9 faktur, które określają wysokość wymagalnej wierzytelności oraz sposób i termin zapłaty. Powód podał też, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku zapłaty, w związku z czym na dochodzoną pozwem należność składały się kwoty wynikające z wymienionych w pozwie faktur, tj.:

- kwota 1.149,08 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 1.400,74 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 486,27 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 1.436,97 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 581,14 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 468,62 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 506,43 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 459,22 zł wskazana w fakturze VAT nr (...),

- kwota 1.443,33 zł wskazana w fakturze VAT nr (...).

W sprzeciwie (k. 13v) od wydanego w sprawie w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty, który pozwana założyła wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia, wniosła o oddalenie z powództwa w całości.

Wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu został przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie odrzucony, wobec ustalenia, iż na skutek uprzedniego doręczenia przez Sąd przesyłki zawierającej wydany w sprawie nakaz zapłaty na wskazany przez powoda adres pozwanej, pod którym ona nie zamieszkiwała - nie rozpoczął bieg termin do zaskarżenia nakazu zapłaty, a tym samym wniosek pozwanej był niedopuszczalny (postanowienie z dnia 09.09.2016 r. - k. 15). Jednocześnie postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r. (k. 24v-25) Sąd ten uchylił także postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wydanemu w sprawie nakazowi zapłaty.

Po przekazaniu do rozpoznania niniejszej sprawy tutejszemu Sądowi pełnomocnik powoda złożył do akt sprawy powołane jako dowody w sprawie dokumenty, w tym umowę kompleksową nr (...) z dnia 12 sierpnia 2009 r. wraz z ogólnymi warunkami umów kompleksowych (...) S.A. na okoliczność wykazania istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami.

Po otrzymaniu odpisu pozwu oraz wyżej wskazanych dokumentów pozwana w piśmie przygotowawczym z dnia 14 marca 2017 r. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, z uwagi na niewykazanie przez powoda podstawy dokonania korekty w okresie objętym sporem, ani podstaw jej dokonania w takiej wysokości w oparciu o szacunkowe naliczenia. Jednocześnie zgłosiła zarzut przedawnienia roszczeń powoda za okres sprzed 10 grudnia 2012 r. w zakresie opłaty przesyłowej oraz roszczeń sprzed 10 grudnia 2013 r. w zakresie sprzedaży energii, a także zarzut potrącenia kwoty 8.652,83 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko podała, że jest właścicielką działki oraz posadowionego na niej budynku położonych w T.. Budynek ten od 2009 r. do jesieni 2010 r. nie był jednak zamieszkały, gdyż nie nadawał się do użytkowania. Wg twierdzeń pozwanej:

- we wrześniu 2010 r. pozwana rozpoczęła remont budynku ponieważ zerwała się część dachu. Remont ten trwał do 2 listopada 2011 r. Po remoncie w budynku mieszkał w nim stróż, a pozwana bywała w nim incydentalnie.
- faktury za prąd wystawiane przez powoda do grudnia 2014 r. opiewały na kwotę 200-300 zł.
- w grudniu 2014 r. powód wystawił jednak pozwanej fakturę nr (...) za okres od 24 października 2014 r. do 31 grudnia 2014 r., czyli za niecałe 2 miesiące na kwotę 9.254,13 zł. Wraz z fakturą pozwana otrzymała od powoda pismo z dnia 22 grudnia 2014 r., w którym poinformował on, że poprzednie faktury były wystawione na podstawie szacowania, natomiast załączona faktura została wystawiona na podstawie rzeczywistego odczytu. Przy czym w piśmie tym powód powołał się na zgłoszenie, które wpłynęło do niego w cieniu 19 grudnia 2014 r., a którego pozwana nie składała. Podano też inny numer klienta niż w pozwanej.
- ponieważ pozwana nie zgodziła się z wysokością tej kwoty w dniu 7 stycznia 2015 r. złożyła reklamację wskazując, że dom jest niezamieszkały, zatem niemożliwe jest tak wysokie zużycie energii; dlatego wniosła o sprawdzenie licznika i całego układu pomiarowego.
- pismem z dnia 26 stycznia 2015 r. powód poinformował pozwaną, że jego pismo z dnia 22 grudnia 2014 r. nie było odpowiedzią na zgłoszenie pozwanej, a jedynie miało na celu poinformowanie jej o zasadności wystawienia faktury. Nadto powód wskazał, że wystawił zlecenie techniczne na odczyt kontrolny i przekazał sprawę zgodnie z kompetencjami operatorowi systemu dystrybucyjnego. Stwierdził także, że w przypadku potwierdzenia błędnego odczytu wystawi i wyśle fakturę korygującą.

- jednak zamiast jakichkolwiek informacji na temat wyników zleconego rzekomo odczytu kontrolnego w tym dniu 5 marca 2015 r. otrzymała ona fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.388,71 zł z terminem płatności określonym na dzień 16 marca 2015 r., a w dniu 1 marca 2015 r. wezwanie do zapłaty kwoty 9.034,75 zł.
- w dniu 12 marca 2015 r. pozwana złożyła ponowną reklamację kwestionującą fakturę VAT nr (...). Stwierdziła także, że jej reklamacja z 7 stycznia 2015 r. została uwzględniona skoro powód nie odpowiedział na nią w ciągu 14 dni;
- w piśmie z dnia 3 kwietnia 2015 r. powód podał, że odpowiedź na reklamację pozwanej z dnia 7 stycznia 2015 r. stanowiło jego pismo z dnia 20.02.2015 r., stąd nie ma podstaw do skorygowania faktury. W w przywołanym przez powoda w piśmie (...) wskazana była jednak jedynie informacja, że do określenia swojego stanowiska powodowi czy są opinie innych jednostek organizacyjnych;
- po dniu 1 kwietnia 20 piętnastego roku pozwana służy kolejną reklamację, w której zakwestionowała wezwanie do zapłaty otrzymane z 30 marca 2015 roku z uwagi na niedokonanie wnioskowanego przez nią sprawdzania układu pomiarowego, a nadto przyjęcia szacunkowego zużycia energii w okresie 7 dni w wysokości 9330 kWh;
- w dniu 10 kwietnia 2015 r. powód wystawił w duplikat faktury VAT numer (...) na kwotę 9.254,75 zł i przesłał go pozwanej;
- kolejnym piśmie z dnia 13 kwietnia 2015 r., powołując się na analizę enigmatycznych materiałów, powód poinformował pozwaną, że nie stwierdził nieprawidłowości w rozliczeniu pobranej przez pozwaną energii elektrycznej;
- piśmie z dnia 17 kwietnia 2015 r. pozwana odpowiedziała powodowi, że nie otrzymała dotychczas merytorycznej odpowiedzi na składane przez siebie reklamacje ani, że nie została wykonana ekspertyza układu pomiarowego, o co wносиła już w styczniu 2015 r. W piśmie tym wskazała także, że skoro faktury były wystawiane wyłącznie na podstawie szacunków, to roszczenia powoda są przedawnione - największy bowiem pobór energii mógł mieć miejsce wyłącznie w czasie trwania remontu który był w roku 2010 i 2011. Stąd pozwana wezwała powoda do wystawienia faktur korygujących za każdy okres rozliczeniowy osobno, za lata od roku 2009 do roku 2014.
- w odpowiedzi na pismo pozwanej powód przesłał jej 9 faktur korygujących z terminem płatności określonym na dzień 11 maja 2015 r. na łączną kwotę 8.199,95 zł, które zostały załączone do pozwu przy czym, jak wskazała, ona sama wraz dołączonymi do pozwu fakturami otrzymała także od powoda fakturę korygującą nr 0030, w której podano, że do zwrotu na rzecz pozwanej jest kwota 8.852,83 zł, która to kwota zostanie zaliczona na poczet należności, albo zwrócona na wniosek klienta na jego konto.
- piśmie z dnia 4 maja 2015 r. powód poinformował pozwaną, że przysłał jej faktury korygujące osobną korespondencją oraz podał, że po zbilansowaniu korekt na plus i na minus na koncie rozrachunkowym pozwanej na dzień 4 maja 2015 r. do uregulowania pozostaje kwota 83 zł 5 gr. Kwotę tę pozwana wpłaciła na konto powoda w dniu 8 maja 2015 r.
- niezależnie od tej wpłaty pozwana złożyła kolejny raz reklamację, tym razem co do treści skorygowanych faktur wskazując, iż zostały one wystawione od dnia 28 grudnia 2011 r., a powinny zostać wystawione od początku umowy, tj. od 12 sierpnia 2009 r., a zatem, że całkowicie dowolnie przyjęto, iż na dzień 28 grudnia 2011 roku zużycie wynosiło 410 kWh, skoro nie było odczytów, a tylko szacunki oraz że całkowicie został pominięty fakt przeprowadzenia remontu przez powódkę w roku 2010 i 2011. Powołując się na powyższe pozwana wniosła o sprawdzanie faktur korygujących za cały okres obowiązywania umowy;
- w odpowiedzi na tę reklamację powód poinformował ją, że faktury korygujące zostały wystawione za okres od 28 listopada 2011 r. oraz że korekty doliczeniowe są wystawiane tylko do 3 lat wstecz, co jest rzekomo korzystne dla

pozwaney. Powód podał także, że przy rozliczaniu przyjęte zostało średnie dobowe zużycie w granicach 3 kWh na dobę;

- po tych wyjaśnieniach pozwana otrzymała kolejne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 8.199,95 zł;
- na powyższe wezwanie pozwana złożyła reklamację, podnosząc że w piśmie z dnia 18 maja 2015 r. powód podał, iż przy rozliczaniu przyjął średnie dobowe zużycie energii w granicach 3 kWh na dobę, a tymczasem z rozliczenia faktur wynika, że przyjęte zużycie wynosiło ponad 11 kWh. Nadto pozwana podała, że faktyczne zużycie energii dokonano na podstawie odczytów za okres od 9 marca 2015 r. do 24 czerwca 2015 r. wynosi 1,38 kWh na dobę. Pozwana podniosła także, że mimo iż od stycznia wносиła o przeprowadzenie badania licznika - powód nadal nie podał czy je wykonał i z jakim skutkiem. Pozwana zarzuciła także powodowi, że w fakturach korygujących rozpiisał sobie dowolne zużycie energii w dowolnym okresie. Ponownie też podniosła zarzut przedawnienia co do roszczeń sprzed 24 czerwca 2013 r.
- w odpowiedzi na tę reklamację powód podał, że wezwanie jest zasadna oraz że faktury korygujące zostały wystawione poprawnie na podstawie przeliczenia cenowego z tytułu braku wcześniejszych odczytów rzeczywistych i zaniżonych faktur dla pozwanej;
- na powyższe pismo odpowiedź złożył pełnomocnik powódki podkreślając, że brak wcześniejszych odczytów oraz zaniżanie faktur obciąża wyłącznie powoda jako dostawcę energii, nadto ponownie podniósł kwestię dowolności w wystawieniu faktur korygujących, a także niezastosowania odpowiednich procedur przy szacowaniu zużycia energii;
- powód odpowiedział na pismo pełnomocnika pozwanej pismem z dnia 8 września 2015 r., w którym wskazał, że to pozwana powinna zgłosić nieprawości związane z pobieraną energią, a zatem nie ma podstaw do uznania reklamacji;
- w odpowiedzi na to pełnomocnik pozwanej podniósł, że to dostawca podawał wielkość zużytej energii oraz kwotę do zapłaty, którą pozwana je regulowała, nie ma zatem żadnych podstaw do obciążania jej faktem, że faktury były niedoszacowane. Wskazał nadto, że do dnia złożenia pisma pozwana nie otrzymała merytorycznego stanowiska w sprawie swoich reklamacji ani ekspertyzy układu pomiarowego;
- w odpowiedzi na to pismo powód, zgodnie z używaną przez siebie formułką podał, że pismo zostało przyjęte do rozpatrzenia i że swoje stanowisko będzie mógł określić po uzyskaniu opinii innych jednostek organizacyjnych;
- następnie pismem z dnia 21 października 2015 r. powód poinformował pozwaną, że jego stanowisko jest niezmiennie. Jednocześnie tym razem wyraził chęć wykonania badań licznika, stwierdzając jednocześnie, że jeżeli pozwana podejmie decyzję o wykonaniu ekspertyzy konieczny będzie jej pisemny wniosek;
- w tej sytuacji pełnomocnik pozwanej po raz szósty powtórzył wniosek pozwanej od dokonania ekspertyzy układu pomiarowego, na co dostał od powoda pismo, że nie jest stroną umowy, wobec czego wniosek o oddanie ekspertyzy może zostać zrealizowany;
- w odpowiedzi na to pełnomocnik pozwanej przypomniał powodowi, że w sprawie prowadzona jest między nimi korespondencja od lipca 2015 r. w oparciu o przesłane pełnomocnictwo i ponowił wniosek o dokonanie ekspertyzy;
- pismem z 21 stycznia 2016 r. powód poinformował pełnomocnika pozwanej, że zostało wystawione zlecenie dla Wydziału Usług Technicznych Obsługi Odbiorców w celu przeprowadzenia badania laboratoryjnego licznika pozwanej oraz że ekspertyza zostanie przeprowadzona w przeciągu 14 dni;
- w sierpniu 2016 roku pozwana otrzymała informację od swojego pracodawcy o zajęciu wynagrodzenia na podstawie nakazu zapłaty wystawionego na rzecz powoda.

- pismem z 2 lutego 2017 r. pełnomocnik pozwanej został poinformowany, że ekspertyza licznika nie została wykonana, gdyż przedmiotowy licznik rozlicza innego odbiorcę od 2 lat i nie jest możliwe przekazanie go do ekspertyzy.

Jak wskazała dalej pozwana w sporządzonym przez siebie piśmie, przytoczone przez nią wyżej działania powoda dowodzą, że złamał on wszelkie procedury określone w o.w.u., a dotyczące rozliczania poboru energii, zasad korygowania faktur oraz sprawdzania układów pomiarowo-rozliczeniowych. Zgodnie bowiem z §13 ogólnych warunków umów rozliczeniach za energię elektryczną dokonywane są na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego w przyjętym okresie. Jeżeli odczytu układu pomiarowo-rozliczeniowego jest niemożliwy lub utrudniony w tym dniu, w którym okres rozliczeniowy powinien się zakończyć, okres ten ulega przedłużeniu lub skróceniu do dnia faktycznego odczytu. Dostawca może dokonać rozliczenia wg szacowanej wielkości wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego tylko w przypadku braku możliwości dokonania odczytu. W niniejszej sprawie powód sam jednak przyznał w swoich pismach, że dokonał odczytu licznika pozwanej jedynie na początku umowy, tj. 12 sierpnia 2009 r. oraz w dniu 9 grudnia 2014 r., choć nigdy nie wskazał, by odczyt licznika był utrudniony lub niemożliwy. Przez cały okres obowiązywania umowy powód szacował u pozwanej zużycie prądu i na tej podstawie wystawiał faktury. W grudniu 2014 r. powód dokonał odczytu licznika i obciążył pozwaną kwotą 9.254 zł 13 gr, uznając całkowicie dowolnie, że pozwana w ciągu 36 dni służyła 9.33 kWh i w ciągu 9 dni 1.964 kWh. Ponieważ jednak pozwana zakwestionowała takie wyliczenie zużycia energii oraz zażądała sprawdzenia układu pomiarowego - powód pod pozorem korekty faktury rozbił fakturę nr (...) na 9 mniejszych i zignorował całkowicie wnioski o zbadanie licznika czym naruszył zasady o.w.u.. Zgodnie bowiem z §14 o.w.u. dystrybutor na żądanie odbiorcy dokonuje sprawdzenia prawidłowości działania układu pomiarowo-rozliczeniowego nie później niż w ciągu 14 dni od dnia zgłoszenia żądania. Takie żądanie pozwana zgłosiła zaś twojej reklamacji z dnia 7 stycznia 2015 r. Pozwana podniosła, że gdyby powód wywiązał się ze swoich obowiązków zbadanie licznika byłoby możliwe, gdyż przedmiotowy licznik został wymieniony u pozwanej dopiero w marcu 2015 roku. Powód jednak konsekwentnie przez 2 lata całkowicie pominął kwestię ekspertyzy układu pomiarowego, aż wreszcie stwierdził że tej ekspertyzy wykonać nie można, gdyż licznik jest już u innego odbiorcy. Tymczasem §18 o.w.u. stwierdza, że w przypadku stwierdzenia błędów w pomiarze lub odczycie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego dostawca dokonuje korekty faktur. Natomiast, jeżeli określenie błędu nie jest możliwe - co miało miejsce w niniejszej sprawie, gdyż powód zaniechał sprawdzenia układu pomiarowo-rozliczeniowego - to wówczas podstawą do wyliczenia korekty stanowi średnia liczba jednostek energii elektrycznej za okres doby obliczona na podstawie sumy jednostek energii prawidłowo wskazanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy w poprzednim okresie rozliczeniowym, pomnożona przez liczbę dni okresu, którego dotyczy korekta faktur przy uwzględnieniu sezonowości i innych udokumentowanych okoliczności mających wpływ na wielkość poboru energii. Jeżeli nie można ustalić średniego dobowego zużycie energii elektrycznej - podstawą wyliczenia korekty jest wskazanie układu pomiarowo-rozliczeniowego następnego okresu rozliczeniowego. Korekta powinna obejmować cały okres rozliczeniowy lub okres, w którym występowały błędy lub nieprawidłowość. Tymczasem powód całkowicie dowolnie objął rzekomą korektą okres od 28 listopada 2011 r., a nie jak powinien był - od początku umowy, tj. od 12 sierpnia 2009 r., skoro dotyczyło to całego okresu umowy. Pozwana podkreśliła też, że skoro w świetle przytoczonych przepisów obliczenie średniej liczby jednostek energii elektrycznej za okres doby na podstawie sumy jednostek energii prawidłowo wskazanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy w poprzednim okresie, zgodnie z postanowieniami o.w.u. nie było możliwe, gdyż prawidłowość układu pomiarowo-rozliczeniowego została zakwestionowana przez pozwaną, a powód nie wykonał jego ekspertyzy, to podstawą wyliczenia korekty mogą być jedynie wskazanie układu pomiarowo-rozliczeniowego z następnego okresu rozliczeniowego. Wskazanie to zaś za okres od 5 marca 2015 r., tj. daty założenia nowego licznika do dnia 6 lutego 2017 r. wynosi 1.911 kWh, co daje średnie zużycie dobowe w wysokości 2,76 kWh. Pozwana wyjaśniła też, że zgłasza zarzut potrącenia kwoty 8.652,83 zł, gdyż powód przesłał jej fakturę korygującą na tę właśnie kwotę, która jak sam wyraźnie wskazał - podlega zliczeniu na poczet przyszłych należności lub zwróceniu na konto pozwanej.

Do powyższego pisma pozwanej powód w toku całego postępowania nie ustosunkował się, pomimo otrzymania w tym zakresie zobowiązania Sądu (vide: dowód nadania wskazanego pisma przez pełnomocnika pozwanej do pełnomocnika

powoda oraz odpis zobowiązania Sądu kierowanego do pełnomocnika powoda wraz z potwierdzeniem jego doręczenia - k. 80, 147 i 183).

Z uwagi na powyższe przytoczone przez pozwaną wyżej wskazane okoliczności faktyczne Sąd uznał za przyznane (art. 230 kpc). Przy czym, podkreślić należy, iż twierdzenia pozwanej zostały przez nią poparte złożoną do akt sprawy dokumentacją (k. 89-145).

Dodatkowo w sprawie niniejszej, w oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda (które w przeciwieństwie do ustalenia skutków z nich wynikających nie były kwestionowane przez pozwaną co do ich autentyczności) Sąd ustalił nadto, iż w dniu 12 sierpnia 2009 r. pozwana zawarła z powodem umowę kompleksową nr (...). której przedmiotem było świadczenie przez powoda usługi kompleksowej do nieruchomości położonej w T. przy ul. (...) na potrzeby tymczasowego zasilania dworku - działki (...). W treści umowy zostało wskazano, iż zostaje ona zwarta na czas określony, do dnia 12 sierpnia 2010 r. (umowa z dnia 12.08.2009 r. - k. 42-42v).

W dniu 3 września 2010 r. strony procesu zawarły aneks do tej umowy przedłużający okres jej obowiązywania do dnia 24 lipca 2011 r. (aneks z dnia 03.09.2010 r. - k. 43-43v).

Zgodnie z ogólnymi warunkami umów kompleksowych (...) S.A. rozliczenia za energię elektryczną dokonywane są na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego w przyjętym okresie rozliczeniowym. Okres rozliczeniowy ustala dostawca na podstawie taryfy lub cennika, jednak okres ten nie może być dłuższy niż jeden rok. (§13 ust. 1 i 2). Jeżeli odczyt układu pomiarowo-rozliczeniowego jest niemożliwy lub utrudniony w dniu, w którym okres rozliczeniowy powinien się zakończyć, okres ten ulega przedłużeniu lub skróceniu do dnia faktycznego odczytu. W przypadku braku możliwości dokonania odczytu dostawca może dokonać rozliczenia według szacunkowej wielkości wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. (§13 ust. 4 i 5). (owu - k. 44-47v)

W dniu 19 grudnia 2014 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.254,13 zł za okres od 24.10.2014 r. do 09.12.2014 r., w której wskazano, że początkowy stan licznika w okresie rozliczeniowym został ustalony w oparciu o odczyt szacunkowy określony na podstawie zużycia energii wskazanego w okresie rozliczeniowym z faktury bieżącej na 600 kWh, zaś końcowy w oparciu o odczyt rzeczywisty określony na 11.894 kWh. (dowód: faktura nr (...) - k. 198-198v)

Następnie powód fakturę tę skorygował o kwotę 8.652,83 zł. (dowód: faktura korygująca nr (...) - k. 113)

W dniu 27 lutego 2015 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.388,71 zł za okres od 09.12.2014 r. do 20.02.2015 r., w której wskazano, że początkowy stan licznika w okresie rozliczeniowym został ustalony w oparciu o odczyt szacunkowy określony na 11.894 kWh, zaś końcowy w oparciu o odczyt rzeczywisty określony na 12.057 kWh. Należność za energię w tym okresie wynosiła 353,96 zł. W fakturze tej ujęta nadto zastała także należność z faktury VAT nr (...) na kwotę 9.034,75 zł. (dowód: faktura nr (...) - k. 101-101v)

Kolejną fakturę VAT o numerze (...) powód wystawił pozwanej na kwotę 9.388,71 zł za okres od 20.02.2015 r. do 09.03.2015 r., w której wskazano, że początkowy stan licznika w okresie rozliczeniowym został ustalony w oparciu o odczyt fizyczny i że w dacie początkowej okresu rozliczeniowego wynosił on 12.057 kWh, zaś w dacie końcowej 12.115 kWh. Należność za energię w tym okresie wynosiła 106,78 zł. W fakturze tej ujęta nadto zastała także należność z faktury VAT nr (...) na kwotę 9.034,75 zł. (dowód: okazanie dokumentu - protokół rozprawy z dnia 13.06.2017 r. - k. 200)

W dniu 21 kwietnia 2015 r. powód wystawił wobec pozwanej 9 faktur korygujących:

1. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.417,23 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 18.07.2012 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 28.12.2011 r. do dnia 27.06.2012 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu fizycznego dokonanego w dniu 27.06.2012 r. Wskazanie licznika wynosiło wówczas 411 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 2.351 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;

2. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.400,74 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 25.01.2013 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 27.06.2012 r. do dnia 31.12.2012 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu szacowanego na podstawie zużycia energii wskazanego w okresie rozliczeniowym z faktury bieżącej. Wskazanie licznika określono wówczas na 492 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 4.345 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;
3. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.436,97 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 23.07.2012 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 31.12.2012 r. do dnia 28.06.2013 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu szacowanego na podstawie zużycia energii wskazanego w okresie rozliczeniowym z faktury bieżącej. Wskazanie licznika określono wówczas na 504 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 6.253 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;
4. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.443,33 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 16.01.2014 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 28.06.2013 r. do dnia 31.12.2013 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu szacowanego na podstawie zużycia energii wskazanego w okresie rozliczeniowym z faktury bieżącej. Wskazanie licznika określono wówczas na 584 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 8.237 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;
5. fakturę VAT nr (...) na kwotę 486,27 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 11.03.2014 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 31.12.2013 r. do dnia 28.02.2014 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu szacowanego na podstawie zużycia energii wskazanego w okresie rozliczeniowym z faktury bieżącej. Wskazanie licznika określono wówczas na 586 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 8.866 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;
6. fakturę VAT nr (...) na kwotę 468,62 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 28.04.2014 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 28.02.2014 r. do dnia 27.04.2014 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu fizycznego dokonanego w dniu 27.04.2014 r. Wskazanie licznika wynosiło wówczas 600 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 9.484 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;
7. fakturę VAT nr (...) na kwotę 506,43 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 27.06.2014 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 27.04.2014 r. do dnia 26.06.2014 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu fizycznego dokonanego w dniu 26.06.2014 r. Wskazanie licznika wynosiło wówczas 600 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 10.124 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;
8. fakturę VAT nr (...) na kwotę 459,22 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 26.08.2014 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 26.06.2014 r. do dnia 18.08.2014 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu fizycznego dokonanego w dniu 18.08.2014 r. Wskazanie licznika wynosiło wówczas 600 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 10.689 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności;
9. fakturę VAT nr (...) na kwotę 581,14 zł - odnoszącą się do faktury VAT (...) z dnia 29.10.2014 r. dotyczącej okresu rozliczeniowego od dnia 18.08.2014 r. do dnia 24.10.2014 r., w której wskazano, że została wystawiona na podstawie odczytu fizycznego dokonanego w dniu 24.10.2014 r. Wskazanie licznika wynosiło wówczas 600 kWh. W korekcie na podstawie odczytu szacowanego wskazano na tę datę 11.404 kWh i w oparciu o tę wielkość ustalono kwotę należności. (dowód: faktury - k. od 52 do 73)

Kolejną umowę pisemną pozwana zawarła z powodem w dniu 5 marca 2015 r. (dowód: umowa kompleksowa dla konsumentów - k. 185-185v)

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 14 grudnia 2015 r. (dowód: wydruk (...) k. 2)

Sąd zważył, co następuje

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych w oparciu o ten materiał ustaleń faktycznych, Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda było niezasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż w toku procesu między stronami spornym pozostawał dokonany przez powoda sposób ustalenia wysokości należności żądanej pozwem. Pozwana nie tylko w sprzecznie od nakazu zapłaty, ale także w okresie poprzedzającym wniesienie pozwu kwestionowała prawidłowość jej ustalenia, m.in. z uwagi na zarzucane przez nią wadliwe działanie przyrządu pomiarowego, na podstawie którego powód dokonał ustalenia jesienią 2014 r. wielkości poboru energii elektrycznej na poziomie 11.894 kWh, jak też samą metodologię ustalenia wielkości zużycia tej energii w okresie, którego dotyczyły wystawione przez powoda faktury korygujące.

Stanowisko pozwanej, zdaniem Sądu, pozostawało w pełni zasadne. Po pierwsze bowiem, powód nie wykazał, aby wielkość zużycia energii elektrycznej na koniec roku 2014 rzeczywiście wynosiła ponad 11 tys. kWh. W sprawie niniejszej powód nie przedstawił wszak żadnego dokumentu poświadczającego prawidłowość pracy licznika, w oparciu o którego działanie ustalił tę wartość, mimo iż pozwana wielokrotnie składała wniosek o wykonanie przez powoda jego badania, zarzucając jego wadliwą pracę. Rozstrzygając negatywnie o zasadności powództwa Sąd miał również na uwadze, iż to wskutek działania powoda, który - jak podała pozwana, pomimo zakwestionowania przez nią wystawionego w grudniu 2014 r. i zażądania w reklamacji z dnia 7 stycznia 2015 r. sprawdzenia układu pomiarowego - pod pozorem korekty faktury rozbił jedynie fakturę nr (...) na 9 mniejszych i zignorował wówczas całkowicie wniosek o zbadanie licznika. Zdaniem zaś Sądu, trafnie pozwana zarzucała, że gdyby powód właściwie zareagował na jej wniosek i bez zbędnej zwłoki uczynił mu zadość, to zbadanie licznika byłoby możliwe, gdyż przedmiotowy licznik został wymieniony u pozwanej dopiero w marcu 2015 r. Powód jednak konsekwentnie przez 2 lata całkowicie pominął kwestię ekspertyzy układu pomiarowego, aż wreszcie w kierowanej do pełnomocnika pozwanej korespondencji z dnia 2 lutego 2017 r. podał, że ekspertyza licznika nie została wykonana, gdyż przedmiotowy licznik rozlicza innego odbiorcę od 2 lat i nie jest możliwe przekazanie go do ekspertyzy, gdyż licznik jest już u innego odbiorcy.

Dokonując oceny zasadności przedmiotowego powództwa Sąd miał również na względzie, iż dochodzone przez powoda roszczenie o zapłatę należności z tytułu umowy dostawy i sprzedaży energii elektrycznej było świadczeniem ekwiwalentnym względem obciążającego pozwaną obowiązku zapłaty wynagrodzenia. Z powyższego wynikało zaś, że powód nie mógł skutecznie domagać się zapłaty za taką ilość świadczenia, którego - jak zarzucała strona pozwana - powód nie wykazał, że wykonał. Z uwagi na nie wykonanie badania kontrolnego licznika brak było zaś podstaw do tego, by zasadnie twierdzić, że ustalenie poziomu pobranej przez pozwaną energii zostało dokonane prawidłowo. W tym miejscu podkreślić należy, że układ pomiarowo-rozliczeniowy jest urządzeniem służącym do pomiarów i rozliczeń z odbiorcami i stanowi przyrząd pomiarowy w rozumieniu ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (tj. z dnia 7 czerwca 2016 r., Dz.U. z 2016 r. poz. 884). Przyrządy pomiarowe stosowane w obrocie publicznym do wyznaczania ilości albo jakości rzeczy w celu uzyskania prawidłowej podstawy do rozliczeń muszą zaś nie tylko w dacie montażu, ale też w okresie całego swojego działania spełniać wymogi techniczne i metrologiczne. Okoliczności tych, mimo obciążającego go w tym zakresie obowiązku powód jednakże nie zweryfikował.

Po drugie w sprawie niniejszej Sąd miał na względzie, iż pomimo tego, że powód konsekwentnie opierał zgłoszone przez siebie powództwo na twierdzeniu, że dochodzone pozwem roszczenie wywodzi z treści łączonej go z pozwaną umowy dostawy energii elektrycznej w oparciu o umowę kompleksową zawartą w dniu 12 sierpnia 2009 r., to jednak pogląd ten pozostawał całkowicie błędny. Umowa ta, zgodnie z jej treścią, jak też treścią zawartego do niej aneksu była umową terminową i łączyła strony procesu tylko do dnia 24 lipca 2011 r. Wprawdzie bezspornym w sprawie było, że również w okresie późniejszym powód dostarczał pozwaną energię i wystawiał w związku z tym pozwaną faktury, które ona opłacała - co należało zinterpretować jako złączenie stron procesu w tym okresie stosunkiem umownym zawartym przez czynności dorozumiane, jednak z całą stanowczością stwierdzić należało, iż brak było podstaw do twierdzenia, jakoby umowa łącząca strony w okresie objętym pozwem miała swe podstawy w treści umowy z dnia 12 sierpnia 2009 r.

Powyższe prowadziło zaś do wniosku, iż w okresie objętym sporem powód uprawniony był do rozliczenia się z pozwaną wyłącznie o dokonane odczyty rzeczywistego zużycia energii elektrycznej. Brak było bowiem podstaw do ustalenia, by strony - a w szczególności pozwana - przez czynności faktyczne wyraziły zgodne oświadczenia woli na dokonanie przez powoda korekty wcześniej przyjętych faktur w oparciu o określenie ilości zużytej przez nią energii w oparciu o dowolny szacunek tej wielkości określony przez powoda w dacie wystawienia 9-ciu faktur korygujących. Istnieniu zgody pozwanej w tym zakresie w jednoznaczny sposób przeczyło stanowisko pozwanej prezentowane w toku przedmiotowego procesu, podczas którego kwestionowała podstawę i możliwość dokonania przez powoda korekty uprzednio wystawionych rachunków w sposób w jaki to uczynił powód. Tożsama reakcja pozwanej wynikała także z jej działań przedprocesowych, w toku których składała reklamacje wystawionych przez powoda faktur korygujących i wносиła o ich anulowanie. Pomimo tego, co należy zaznaczyć, każda z należności ze wszystkich dziewięciu faktur korygujących stanowiących faktyczną podstawę żądania pozwu - została przez powoda ustalona w oparciu o naliczenie szacunkowe i to nawet wówczas, gdy w uprzednio wystawionej fakturze korygowanej powód wskazał wcześniej, że wielkość zużycia energii została wcześniej określona w oparciu o odczyt fizyczny.

W sprawie niniejszej Sąd w całości podzielił stanowisko pozwanej, iż powód w żadnej mierze nie wykazał, ale też nawet nie wskazał podstaw dokonania korekty wcześniej wystawionych faktur, ani nie uzasadnił w żadne sposób zasadności przyjętego przez siebie sposobu jej dokonania. Przy czym, z uwagi na brak związania stron procesu treścią terminowej umowy z roku 2009 i stanowiącego jej integralną część załączonych ogólnych warunków umów kompleksowych (...) S.A. zbędne było czynienie przez Sąd rozważań w zakresie określania, które z zapisów tych warunków naruszył powód dokonując korekty dziewięciu faktur wystawionych w okresie od 18 lipca 2012 r. do 24 października 2014 r. i dlaczego. Stąd jedynie na marginesie wskazać należy, że skoro jedynie w przypadku gdy odczyt układu pomiarowo-rozliczeniowego był niemożliwy lub utrudniony w dniu, w którym okres rozliczeniowy powinien się zakończyć, okres ten ulegał przedłużeniu lub skróceniu do dnia faktycznego odczytu, a jednocześnie - co wynikało z §13 ust. 2 okres ten nie mógł być dłuższy niż jeden rok, to w ocenie Sądu powód zobowiązany był do dokonywania raz na rok przynajmniej jednego odczytu rzeczywistego. Uprawnienie do dokonania rozliczenia według szacunkowej wielkości wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego było możliwe wyłącznie w przypadku braku możliwości dokonania odczytu przez dostawcę (§13 ust. 1 i 2). Powód zaś nie wykazał wogóle takiej okoliczności, ani się na nią w toku procesu nawet nie powoływał, co było oczywiste w sytuacji gdy powód w żadnej mierze nie ustosunkował się w toku sprawy do zarzutów pozwanej i zgłoszonych przez nią twierdzeń, mimo iż z mocy art. 3 kpc obowiązany był dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami i dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż powód nie udowodnił zasadności i poprawności wyliczenia żądanej od pozwanej kwoty, mimo iż to jego, zgodnie z brzmieniem art. 6 kc, obciążał ciężar przeprowadzenia dowodu w tym zakresie. Wystawione przez powoda faktury korygujące o wskazanej wyżej treści były zaś jedynie dokumentami prywatnym. Stąd zgodnie z art. 245 kpc stanowiły wyłącznie dowód złożenia przez ich wystawcę oświadczenia zawartego w dokumencie. Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, a zatem same z siebie faktury te nie stanowią dowodu zasadności i wysokości roszczenia powoda w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd oddalił w punkcie I wyroku zgłoszone przez powoda powództwo, czyniąc podstawę swego orzeczenia przepis art. 6 kc a contrario.

Z uwagi na powyższe jedynie uzupełniająco wskazać należy, iż zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia w ocenie Sądu pozostawał zasadny w zakresie całości należności wskazanej w fakturze korygującej dotyczącej faktury nr (...), tj. kwoty 1.417,23 zł, która wystawiona została w dniu 18 lipca 2012 r. Pozew w niniejszej sprawie został bowiem wniesiony dopiero w dniu 14 grudnia 2015 r., a zatem po upływie 3 letniego okresu przedawnienia obowiązującego powoda w niniejszej sprawie, co wynikało nie tylko z faktu związania tego roszczenia z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą, ale także przede wszystkim z okresowości tego roszczenia (art. 118 kc). W tym miejscu wyjaśnić bowiem należy, że jakkolwiek faktury korygujące zostały przez powoda wystawione w dniu 21 kwietnia 2015 r., to z przyczyn oczywistych data ta (ani data wskazanego w nich

terminu zapłaty) nie mogła stanowić podstawy do ustalenia początku biegu okresu przedawnienia, skoro określona w nich korekta dotyczyła należności pochodzącej z okresu objętego fakturą wystawioną w lipcu 2012 r. Przyjęcie, iż o wymagalności dochodzonego przez powoda roszczenia decyduje data wystawienia dokumentu stwierdzającego naliczenie korekty (czy też wskazany w tym dokumencie termin płatności naliczonego wskutek korekty świadczenia), a nie data wymagalności świadczenia korygowanego - prowadziłoby do wniosku, w myśl którego uznać by należało, iż roszczenie powoda do chwili ustalenia przez niego jego nowej wysokości jest niewymagalne, a tym samym do zaaprobowania sytuacji, w której mógłby on dowolnie wpływać na bieg terminu przedawnienia, przez co stawiać drugą stronę w bardzo niekorzystnej sytuacji. Takie ustalenie prowadziłoby jednak do ewidentnego obejścia przepisów Kodeksu Cywilnego o przedawnieniu. To w interesie wierzyciela jest jak najszybciej dochodzenie zapłaty należnej mu sumy, a w razie podstaw i potrzeby, w okresie biegu okresu przedawnienia - do uprzedniego jej skorygowania, przed wystąpieniem na drogę sądową o jej zapłatę. Z uwagi na powyższe, zdaniem Sądu, dla samego dochodzenia roszczeń o zapłatę skorygowanego świadczenia obowiązują zwyczajne terminy przedawnienia przewidziane przepisami prawa. Dlatego też jeśli określone świadczenie było wymagalne (a w przedmiotowej sprawie wymagalne było w datach płatności określonych w skorygowanych fakturach), dla dochodzenia jego zapłaty w wielkości skorygowanej biegł ten sam termin i okres przedawnienia, co do roszczenia o jego zapłatę w wysokości przed korektą. Z upływem tego terminu, na zarzut pozwanego, powództwo o zapłatę takiego skorygowanego roszczenia podlegało oddaleniu również z uwagi na skuteczne skorzystanie przez pozwaną z zarzutu przedawnienia.

W konsekwencji, uwzględniając zarzut pozwanej, jako przedawnione Sąd uznał także roszczenie o zapłatę należności z tytułu sprzedaży energii elektrycznej wynikającej z faktury korygującej nr (...) w zakresie kwoty stanowiącej różnicę między ceną przez powoda naliczoną w korekcie, tj. kwotą 731,40 zł netto, a kwotą wskazaną w fakturze korygowanej, tj. kwotą 29,71 zł (vide k. 56 akt sprawy), co odpowiadało objętej żądaniem pozwu, wyrażonej w wielkości brutto, kwocie 863,01 zł ($731,40 - 29,71 = 701,69$ zł plus 23% Vat), atakże z tytułu sprzedaży energii elektrycznej wynikającej z faktury korygującej nr (...) w zakresie kwoty stanowiącej różnicę między ceną przez powoda naliczoną w korekcie, tj. kwotą 699,85 zł netto, a kwotą wskazaną w fakturze korygowanej, tj. kwotą 4,40 zł (vide k. 61 akt sprawy), co odpowiadało objętej żądaniem pozwu, wyrażonej w wielkości brutto, kwocie 855,40 zł ($699,85 - 4,40 = 695,45$ zł plus 23% Vat). W zakresie roszczenia o zapłatę tej części świadczenia obowiązywał bowiem dwuletni okres przedawnienia określony w treści art. 554 kc, który stanowi, iż roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Z mocy art. 555 kc przepis ten podlegał bowiem zastosowaniu odpowiednio do sprzedaży energii.

W tym stanie rzeczy roszczenie o zapłatę ceny sprzedaży energii elektrycznej w wysokości dochodzonej przez powoda z faktury nr (...) przedawniło się w dacie przedawnienia roszczenia o zapłatę tego świadczenia określonego w fakturze korygowanej (...) z dnia 25 stycznia 2013 r., a więc z upływem dwóch lat od przyjętego przez Sąd miesięcznego terminu jej płatności, tj. z dniem 25 lutego 2015 r.; zaś w przypadku faktury nr (...) przedawniło się w dacie przedawnienia roszczenia o zapłatę tego świadczenia określonego w fakturze korygowanej nr (...) z dnia 23 lipca 2012 r., a więc z upływem dwóch lat od przyjętego przez Sąd także miesięcznego terminu jej płatności, tj. z dniem 23 sierpnia 2015 r. W obu tych przypadkach pozew w niniejszej sprawie został bowiem wniesiony po upływie dwóch lat od wskazanych wyżej terminów płatności.

Sąd nie uwzględnił natomiast zgłoszonego przez pozwaną zarzutu potrącenia kwoty 8.652,83 zł, mając na względzie, iż kwota ta stanowiła określoną przez powoda korektę do wystawionej w dniu 19 grudnia 2014 r. na kwotę 9.254,13 zł faktury VAT nr (...), zaś pozwana nie wykazała, ani nie twierdziła nawet wogóle by fakturę z dnia 19 grudnia 2014 r. uregulowała, co w opinii Sądu było niezbędną przesłanką powstania po jej stronie roszczenia o zwrot kwoty wynikającej z korekty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w pkt. II wyroku zostało wydane w oparciu o przepis art. 98 §1 kpc w zw. art. 99 kpc i 108 kpc. Powód, jako strona przegrywająca, został obciążony powstałymi w sprawie kosztami procesu. Stąd też zasądzony został od niego na rzecz pozwanej zwrot poniesionych przez nią kosztów procesu obejmujących stawkę wynagrodzenia reprezentującego ją pełnomocnika będącego radcą prawnym. Wysokość kosztów zastępstwa

procesowego - z uwagi fakt, iż przedmiotowy pozew w został wniesiony w grudniu 2015 r. - została ustalona z uwzględnieniem regulacji §21 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) określającej, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji - tj. w oparciu o wysokość stawki minimalnej określonej w §6 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).